

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAS BUENAS INTENCIONES

Les bonnes intentions

França, 2019

Direcció i guió: Gilles Legrand

Intèrprets: Agnès Jaoui, Alban Ivanov,
Claire Sermonne, Tim Seyfi

Durada: 104 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: francès

Data d'estrena: 13/12/2019

La família oberta, elàstica, acolorida i sense fronteres

En començar *Las buenas intenciones* (*Les bonnes intentions*), Isabelle, la seva protagonista omnipresent interpretada per Agnès Jaoui, reparteix un full informatiu sobre classes de francès gratuïtes a un grup d'immigrants sense sostre que sembla que hi estan molt interessats, però que, un cop la dona marxa, llencen els papers a la foguera per escalfar-se. Amb aquest inici, podria pensar-se que la pel·lícula es proposa fer sarcasme sense miraments sobre les bones intencions dels individus i col·lectius que, des del seu benestar, volen ajudar les víctimes de la desigualtat social sense considerar les seves necessitats bàsiques reals. I també que ho faria de manera tan fàcil com discutible donant a entendre que, abans de procurar educació i cultura, allò primer és atendre a les necessitats del cos. El film dirigit per Gilles Legrand, però, dona la volta a aquesta idea, de manera que, d'acord amb la protagonista, batallarà per deixar clar que l'educació també aporta més oportunitats per sobreviure. Tanmateix, l'aprenentatge de la llengua deixarà cert pas a les classes en una auto-escola: el carnet de conduir com una possibilitat d'aconseguir treball.

D'altra banda, l'esperit sarcàstic anunciat al principi anirà retornant, però de manera dubitativa i, de fet, diluïda en la caracterització d'Isabelle, burgesa plena de bones intencions que en un moment de crisi, sense que s'acabin de saber-ne els motius, s'aboca a intentar ajudar els altres mentre li suposen que no sap com ajudar-se ella mateixa a sortir d'una mena de pou que fa que, a més, actuï amb mala traça i a vegades de manera equivocada. El punt de vista dominant en el film, però, no vol carregar les tintes contra un personatge que, amb els seus errors i mancances, encarna un esperit contrari al lepenisme. És així que, tot i el protagonisme d'Isabelle, que en certa manera dona continuïtat a personatges que Agnès Jaoui ha interpretat en pel·lícules (sobre tot l'última, *Place publique*) que ella mateixa ha escrit i dirigit, el film té

un aire coral a través d'un grup d'alumnes bigarrat format per una búlgara, un brasiler, un gambià, una magrebina, una xinesa, un moldau i una francesa de la qual sorprèn que fins aquell moment hagi votat el Front Nacional. És l'altra família d'Isabelle, que tindrà problemes per compatibilitzar-la amb la dels seus pares i germans i amb aquella que ha format amb el seu marit (un bosnià al qual va conèixer al setge de Sarajevo i a qui li retreu que, des que treballa en una empresa d'assegurances, considera que els refugiats i tots aquells que necessiten ajuda social són una càrrega) i els seus fills, amb els quals no sap què fer i que no sempre la comprenen. Aquesta comèdia social, de fet, no només advoca per compatibilitzar-ho, sinó per una altra idea de família. I el seu esperit humanista es resumeix en el discurs que fa Isabelle en l'enterrament de la seva estimada àvia: "La família no és unicel·lular, sinó que és oberta, elàstica, acolorida i no té fronteres".

Imma Merino

Col·lectiu de crítics de cinema de Girona